రాధామాలతీయమ్

పాలకోడేటి వెంకటేశ్వరరావు

అప్పుడే పెద్దవాన కురిసి కొద్దిగా వెలిసింది. ఇంకా తెరలు తెరలుగా సన్నని జల్లు పడుతున్నది. హోటల్ అయ్యర్ వర్షంవల్ల అమ్మకం మందగించడంచేత ఎకౌంటు పుస్తకాలతో కుస్తీ పడుతున్నాడు. రేడియో సన్నగా ఏదో రాగాలాపన చేస్తోంది. వర్షపు నీరు సైడ్ కాలవలో వేగంగా ప్రవహిస్తున్న ధ్వని వినవస్తోంది. రోడ్డుమీద చిన్న చిన్న గుంటలలో నీరు నిలచింది. వానజలు గుంటల్లోని నీటిలోబడి తరంగాలు ఉద్భవిస్తున్నాయి. కృష్ణమూర్తి 'రీడర్స్ డైజెస్ట్' చదవడంలో నిమగ్నుడయ్యాడు. మధుసూదనరావు సిగరెట్టు పొగను గాలిలో వదలుతూ ఎప్పుడు ఇంటికి వెళ్దామూఅని మీన మేషాలు లెక్క పెడుతున్నారు.

జల్లు కొట్టడం కొద్దిగా తగ్గింది. మధుసూదనరావు కుర్చీలోనుండి బద్ధకంగా పైకి లేచాడు.

'కృష్ణా! వర్షం తగ్గింది. ఇక ఇంటికి వెళ్దాం పద' అన్నాడు.

కృష్ణమూర్తి చేతిలోని పుస్తకాన్ని వెల్లకిలా పడేసి ఒక్కసారి వీధికేసి చూశాడు. ఆరిపోయిన పైప్‌లోని మసిని దులుపుతూ 'పూర్తిగా తగ్గితేనేగాని లాభం లేదు బావా!' అంటూ పైప్‌ను నింపి, నోట్లో పెట్టుకొని అగ్గిపుల్ల గీశాడు.

'గంటసేపట్నుంచి ఇక్కడ కూర్చున్నాం. మళ్ళీ వర్షం పెరిగేట్టుంది. ఎంతసేపని ఇక్కడ కూర్చుంటాం! ఇక్కడ ముసిరే యీగలబాధ లేకుండా ఇంట్లో కూర్చుందాం పదరా!! అన్నాడు మధుసూదనరావు.

"బావా! నువ్వు వెయ్యిచెప్పు, లక్ష చెప్పు. ఎంతసేపైనాసరే వర్షం వెలియాలి, మనం ఇంటికి వెళ్లాలి. అంతే...బావా! లండన్‌లో ఈ డ్రెస్సు విషయంలో నే పడిన బాధ తెలిస్తే నువ్విలా బయలుదేరమనగలిగేవాడివి గాదు" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి మళ్ళా పుస్తకంలో లీనమౌతూ.

మధుసూదనరావు కుర్చీలో చతికిలబడ్డాడు.

కొన్ని క్షణాలు గడిచాయి. మళ్ళీ పెద పెట్టున వర్షం ప్రారంభమయింది. అప్పుడే వీధిలో కొచ్చిన మనుష్యులందరూ తలో కచోటుకీ పరుగులు తీశారు.

మొఖంపైన పడ్తూన్న చినుకులను పమిట చెంగుతో తుడుచుకొంటూ గబగబా ఒకావిడ హోటల్ లో కొచ్చింది.

మరుక్షణంలో నే 'మినపా ఒకటి' — సర్వర్ కేకతో హోటల్ మారుమోగింది.

పుస్తకపఠనానికి విఘ్నం రావడంలో కృష్ణమూర్తి విసుక్కుంటూ 'దీనికి కారకు లెవరూ? అన్నట్లు చుట్టూరా చూశాడు.

ఆమెనుచూసి కృష్ణమూర్తి ఆశ్చర్యపోయాడు.

'బావా! ఆమె...'

'ఎవరో తెలియదు. ప్రక్కపల్లెలో వుంటూ, ఇక్కడే ట్యూషన్సు చెప్పుకొంటోందిట' కృష్ణమూర్తి ప్రశ్నకు మధుసూదనరావు మధ్యలో నే సమాధానమిచ్చాడు.

'బావా! ఆమె...' అన్న పలుకు ఆమె చెవుల కందిందిగావును, క్రింద కొంచిన తల కృష్ణమూర్తి కేసి తిప్పింది. వెంటనే ఆమె కుర్చీలోనుండి లేచి కౌంటర్ను సమీపించింది. చీరె కొంగుముడి విప్పి బేడకాసు కౌంటరుమీద పడేసి విపరీతంగా కురుస్తున్న వర్షాన్ని లెక్కచేయకుండా వీధినబడి వడి వడిగా వెళ్ళిపోసాగింది.

కృష్ణమూర్తి చేతిలోని పుస్తకాన్ని టేబిల్ పైన పడవేసి గభాలున కుర్చీలోంచి లేచాడు. 'బావా! ఇప్పుడే వస్తాను' అంటూ తన ఖరీదైన దుస్తులను లెక్కచేయకుండా పెద్ద పెద్ద అంగ లేసుకుంటూ ఆమెను వెన్నంటాడు.

వారిద్దరూ ఆలా పరుగులెడ్తూన్నట్టు వెళ్తుంటే అక్కడా ఇక్కడా నిలచిన మనుషులు ఆశ్చర్యపోయారు.

మధుసూదనరావుకు నోటమాట రాలేదు. అతనికి కృష్ణమూర్తి ప్రవర్తనతో తలకొట్టేసినట్లయింది. తెల్లబోయిన అయ్యరుతో 'వాడొస్తే ఇంటికెళ్ళానని చెప్పండి' అంటూ తనుగూడా ఆ వానలో ఇంటికి బయలుదేరాడు.

* * *

రాత్రి ఏడూ ఇరవై అయింది. మధుసూదనరావు సావిట్లో ఈజీఛైరులో కూర్చొని సిగరెటు కాలుస్తున్నాడు.

కృష్ణమూర్తి బురదనిండిన ప్యాంటుతో, తడిసిన షర్టులో విసురుగా సావిట్లో కొచ్చాడు. మధుసూదనరావు 'ఏమిట్రా సంగతి!' అనడిగాడు.

'తర్వాత చెప్తానుబావా!' అంటూ గదిలోకెళ్ళాడు కృష్ణమూర్తి.

గదిలో కూర్చొని ఏదో ఎంబ్రాయిడరీ కడ్తోన్న సరోజ కృష్ణమూర్తి వాలకాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది.

'ఇదిగో సరూ! ఇనప్పెట్టెలోంచి వందరూపాయిలిలా పడెయ్యి. అర్జంటు లేవాలి మరి. అన్నాడు కృష్ణమూర్తి తొందరతో.'

'ఎందుకుబావా?' - చేతిలోని క్లాత్ క్రిందపడేసూ ప్రశ్నించింది సరోజ.

'అర్జంటుగా హైద్రాబాద్ వెళ్లాలి. రెండుమూడ్రోజుల పని.

సరోజ లోపలకు వెళ్ళిపోయింది. కృష్ణమూర్తి డ్రెస్ మార్చుకుని రెండుజతలు హేండ్ బ్యాగ్ లో పడేసుకుని ప్రయాణానికి సిద్ధమయ్యాడు. సరోజ డబ్బు తెచ్చి కృష్ణమూర్తికిచ్చింది. కృష్ణమూర్తి ఆనోట్లు ప్యాంటుజేబులో పడేసి సావిట్లోకొచ్చి ఒక్కక్షణం నిలుచున్నాడు. కానీ మధుసూదనరావు ఇదంతా ఏమీ ఎరగనట్లు సిగరెట్ కాల్చుకుంటున్నాడు.

'రెండుమూడ్రోజుల్లో వస్తాను. ఎని[illegible] గంటల బస్సుకు బెజవాడ వెళ్తున్నా[illegible] అర్జంటు అంటూ తిరిగిచూడకుండా [illegible] దిగి వీధిలో కెళ్ళిపోయాడు.

* * *

పదిరోజులు గడిచాయి. కానీ కృష్ణమూర్తి జాడలేదు.

రెండురోజులుగా మధుసూదనరావు ప్రవర్తనలో చాలామార్పు వచ్చింది. అతను కృష్ణమూర్తిని స్మృతిపథంలోంచి తొలగించుకోడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. కృష్ణమూర్తిపై తన ఆశలన్నీ పునాదులతో సహా కదిలిపోయాయి.

దానికంతకూ కారణం - రెండ్రోజుల[illegible] ముందు పొలంనుండి తిరిగి వస్తూన్నప్పుడు మధుసూదనరావుకు ఎదురైన చిన్న [illegible]

మధుసూదనరావు రోడ్డుప్రక్కకు తప్పుకొని కారులోకి చూశాడు. 'కారు నడుపుతూన్నది కృష్ణమూర్తి కాదుగదా?...ప్రక్కనున్నది పంతులమ్మ?...ఏమో, సరిగా చూడలేదేమో! ఎవరినో చూసి కృష్ణమూర్తనుకొన్నానేమో...ఈ ఆలోచనల[illegible] బయటకు రాలేకపోయాడు.

మనస్కరించకపోయినా ఆ పంతులమ్మ ఉండే పల్లె మైలుదూరంలో వుంటే ఆ మసక చీకట్లో నడిచి వెళ్ళాడు. అక్కడికి వెళ్ళగానే అతని అనుమానం నిజమయి పోయింది.

'ఆయ నెవరో కారులో వచ్చారు. నోట్లో నలగొట్టముంది. ఆ పంతులమ్మ బకాయిలు తీర్చేసి ఇద్దరూ వెళ్ళిపోయారు' అని ఎవడో చెప్పాడు.

అంతే! సందేహంలేదు. కృష్ణమూర్తి పంతులమ్మను లేవదీసుకపోయాడు!

మధుసూదనరావెలాగో ఇంటికి చేరుకున్నాడు.

దగ్గరదగ్గర మళ్ళీ ఇరవైరోజులు గడచాయి. మధుసూదనరావిక కృష్ణమూర్తిపై ఆశవదలుకొన్నాడు. అందుచేతనే సరోజకేదో సంబంధమొస్తే చూసివస్తానని రాజమండ్రి బయలుదేరాడు. సరోజకిది యిష్టం లేక పోయినా కళ్ళప్పగించిచూస్తూ వూరుకొన్నది.

చదువూ, వుద్యోగం—అన్నీ వున్నాయి, కానీ పిల్లాడు నచ్చలేదు. అందుచేత ఆరోజు సాయంకాలానికల్లా మధుసూదనరావు తిరిగి వచ్చేశాడు.

మధుసూదనరావుకు కాఫీతో బాటొక కవరునుగూడా అందించిందతని భార్య. వ్రాత చూడగానే తెలిసింది, అది కృష్ణమూర్తి ఉత్తరమని. మధుసూదనరావు కా వుత్తరం చదవబుద్ధికాలేదు, ఐనా ఆతురత. కవరు చింపేవుంది. గబ, గబాలోని వుత్తరాన్ని దీసి చదవడం మొదలెట్టాడు :

ప్రియమైన మధుసూదనం బావకు – సనత్ నగర్, హైదరాబాద్.

ఈ వుత్తరాన్ని తుదివరకూ ఓపికతో చదివి ఆతర్వాత ఏదైనా నిర్ణయానికి రమ్మని నిన్ను ముందుగానే ప్రార్థిస్తున్నాను.

ఇక అసలు విషయం :

నీకు జ్ఞాపకముండే వుంటుందనుకొంటాను – నిక్షేపంలాంటి లెక్చరర్ ఉద్యోగానికి తర్పణ మొదిలి నెల్లూరునుంచి నేనింటికొచ్చిన వుదయం.

ఇంట్లో కడుగుపెట్టీపెట్టగానే ప్రశ్నించావు నువ్వు 'ఏమిటిరాక?' అనంటూ.

"ఏమీ లేదు. ఉద్యోగానికి రిజైనిచ్చేశాను'—అన్నాను నేను.

"మొన్న, అంతా నెలరోజులు గాలేదు, ఉద్యోగం హాయిగా వుందని వ్రాసి ఈ లోపుగానే ఎందుకు చెడెక్కింది?—' ఈ నీ ప్రశ్నకు జవాబిచ్చే పరిస్థితిలో లేనప్పుడు. కానీ నే నే పరిస్థితుల్లో రిజైనిచ్చానో తెలుసుకొంటే ఎవరైనా అటువంటి పరిస్థితుల్లో అంతకన్న చేయగలిగిందేమీ లేదనిపిస్తుంది. నేనెందుకు నెల్లూరు వొదిలి పెట్టానో యింతవరకూ ఎవరికీ చెప్పలేదు

అసలా విషయం నా హృదయంలో అలాగే అణగి పోయివుండేది. కానీ ఈ రోజు నీకా విషయం తెలియజేయడం తప్పని సరి.

నెల్లూరులో నేవున్న యింట్లో ఐదు గదులూ, ఒక హాలూ వుండేవి. వాటిలో నేను రెండుగదులూ, హాలూ అద్దెకు తీసుకొన్నాను. ముప్ఫై రూపాయలు! ఇంతవరకూ నీకు తెలిసిందే.

తర్వాత,—

ఇక మిగిలిన మూడు గదుల్లో ఇంటివారు– అంటే ఒక రోగిష్ఠి వితంతువూ, ఆమె పది హేడేండ్ల కూతురు రాధా ఉండేవారు. వాళ్ళ పరిస్థితి అంతంత మాత్రంగా వుండేది. ఒంటరివాణ్ణి. నాకు మూడు గదులెందుకూ! అందుచేతనే అద్దెకు తీసుకొన్న వాటిలో ఒక గదివాళ్ళే ఉపయోగించు కుంటూండే వారు. ఇక హాలు–అదీ కామన్ హాలయింది మొదట్నుంచీ. ఇక్కడ యిక రాధను గురించి చెప్పాలి.

వయసు విషయం ముందరే చెప్పాను–పది హేడు. యవ్వనం వురకలు వేస్తూండే కాలం. చక్కని శరీర సౌష్ఠవం, మేలిమి వన్నె, చిలిపికండ్లూ — ఇవన్నీ మన చూపుల్ని ఆకర్షించే విషయాలైతే, ఇవి ఆమెలో నిండుగా వున్నాయి. అందులో సందేహంలేదు. ఇక చదువు – కాలేజీలో ఇంటరు.

నేను నెల్లూరునుండి వచ్చేసిన రోజు ఆదివారం. నీకు గుర్తులేదేమో!...ఆ ఆదివారానికి ముందరరోజున, అంటే శనివారం నాడు నేను కాలేజీకి బయలు దేరాను. వీధిలో కడుగుపెట్టేసరికి నాకంసేను నేను నమ్మలేకపోయాను– ఎదురుగుండా తెల్లనిగోడపై బొగ్గుతో వ్రాసిన నల్లటి అక్షరాలు నన్ను వెక్కిరించాయి–'ఆహ్వానం' ప్రపంచంలో ఎనిమిదవ వింత! నిజమైన రాధాకృష్ణుల (రాధాదేవి, కృష్ణమూర్తుల) బృందావన రాసక్రీడ!! చూడవలెనన్న అపేక్షగలవారు త్వరపడిన లెక్చరర్ కృష్ణమూర్తిగారి యింటిలో పంచరంగులలో కనులపండువగా వీక్షింపగలరు భక్తకోటి! అబ్బ! ఎంతటి అశ్లీలాలు!!

మీరు స్టేన్స్ ఎరుపు లేబిలు కాఫీ వాడితే అది తాజా రుచి, వాసని ఇస్తుంది. ఎందువల్లననగా, అది గాలి చొరని డబ్బాలలో మీకు లభిస్తుంది.

Stanes
స్టేన్స్ ఎరుపు లెబిలు
శుద్ధమైన కాఫీకి చిహ్నం
½ పా, 1 పా, 3 పా.ల డబ్బాలలో లభించును

దీ యునైటెడ్ కాఫీ సప్లయి కంపెనీ లిమిటెడ్,
కోయంబత్తూరు, దక్షిణ ఇండియా.

THE PICK OF THE SOUTH

కాకినాడ ఏజెంటు : శ్రీ కరణం హనుమంతరావు, ఈశ్వర నివాస్, తిరుమలరావువీధి, కాకినాడ : విజయవాడ ఏజెంటు : శ్రీ ఎస్. సి హెచ్. మల్లపరాజు, మాన్యుఫాక్చరర్స ప్రతినిధి, బకింగ్ హాం పేట పోస్టు, విజయవాడ.

TS/274

★ రాధామాలతీయమ్ ★

నా హృదయం బ్రద్దలయినట్లయింది. శరీరంలో సతువ ఏమైందో తెలియదు. కళ్లు తిరిగి నేలపై పడిపోతున్నట్లయింది. చూపులు నేలకు దించి యిష్టం లేక పోయినా కాలేజి వైపు వేగంగా నడువసాగాను. దారినపోయే దానయ్యలూ, ఇళ్ళలోని అమ్మలక్కలూ నాపేరు పదేపదే అంటూ నన్ను గురించి నీచంగా చెప్తున్నటనిపించింది. ఎవరెవరో నా వెనక జేరి వెక్కిరిస్తున్నటనిపించింది. వఱుకురూ నన్ను జూసి నవ్వుతున్నట్లయింది. ఎవరో కాండ్రించి నా మొఖంమీద ఉమ్మి నట్లయింది. ఇదంతా నా భ్రమగావచ్చు. కానీ నా ముఖంమీదపడ్డ ఉమ్మి తుడవటం కోసం నాచేయి ముఖమ్మీదికి పోయింది మాత్రం వాస్తవం. పెద్దపెద్ద గోడలన్నీ ఈ అవ్యాన ప్రతికతో నన్ను పలుకరించాయి.

ఇలా మతిస్థిమితం లేనిపరిస్థితిలో కాలేజిని సమీపించిన విషయంకూడా గుర్తించలేదు. కాలేజి ఇనుప గుమ్మం కాలికితగిలి ముందుకు పడబోయాను.

ప్రక్కనేవస్తున్న లెక్చరర్ రంగారెడ్డి నన్ను పట్టుకొని నిలబెట్టాడు. 'అరె, ఏమిటి కృష్ణమూర్తిగారూ! ఈ మాత్రం దానికే ఇంతేలు పడేలాభంలేదు. కాలేజి అన్న తర్వాత ఇలాంటి వెన్నో జరుగుతుంటాయ్. అంటే అన్నారనుకుంటూ అటువంటివాటిని ప్రక్కకునెట్టి ముందుకుసాగాలిమీలాంటివారు. అంతేగాని, యివన్నీ లెక్కచేస్తే ఎలా?.. ఒక్క దరహాసం రంగారెడ్డి పెదవులపై నృత్యంజేసి నిష్క్రమించింది... అంటే తోటి లెక్చరర్ నుండి నాకు లభించే సానుభూతి యిదేనన్న మాట!

ఇక నిలువలేక గిరుక్కున యింటికి మళ్ళాను.

ఇంటోవుండే అమ్మాయితో అరమరిక లేకుండా నవ్వుతూ మాట్లాడినందుకు నాకీ శిక్ష!...ఎక్కడో లోపలనుండి ఏడ్పు సన్నగా వినిపించినట్లయింది. 'అదృష్టవంతు రాలు! నాలాగ వీధులన్నీ దిరిగి బాధపడ కుండా ఇంట్లోకూర్చొని ఏడుస్తోంది' అను కొన్నాను.

ఆరాత్రి ఎనిమిది గంటలవరకూ వంటరిగా రూంలో కాలం గడిపాను. ఇక అక్కడ ఒక్కక్షణమైన వుండకూడదని పించింది. అంతే! క్యాంపుకాట్ ప్యాక్ చేశాను. లాండ్రీలోని బట్టలుదెచ్చి పెట్టెలో పడేశాను. వెంటనే రిక్షాఎక్కి మెయిలు నందుకొన్నాను. మెయిల్లో కూర్చునే నా వుద్యోగానికి రిజిగ్నేషన్ వ్రాసి పోస్టులో పడేశాను.

ఏలూరులో రైలు దిగాక ఒక్కసారి అనుకొన్నాను-'అదృష్టవంతుణ్ణి ఆ వూబిలోంచి బయటబడాను' అని. దొంగ వాడిలాగైయుండి నేనే పారిపోయి వచ్చేశాను కానీ రాధ ఎక్కడికి పారిపోగలదు? ఆ పెంకుటిల్లూ ముసలితల్లీ తప్ప ఆమెకెవరున్నా రీలోకంలో! మొదటిసారిగా ఆమెస్థితి తలచు కొనేసరికి నాకనుల్లో రెండు కన్నీటి చుక్కలు నిలచాయి. నేనూ రాధవంటి ఏకాకినే! కానీ నాకు మీరున్నారు.

సరే, ఇంటికొచ్చేసరికి మీరంతా ఆశ్చర్యపోయారు. ఉద్యోగం మానినందుకు తలోకమాటా అన్నారు, ఒక్కసరోజ తప్ప.

అప్పుడనుపించింది నాకు కొంతకాలం ఎక్కడికైనా వెళ్ళేగాని మనశ్శాంతి లభించదని. పైచదువుకు ఇంగ్లాండు వెళ్లాలంటే నువ్వు అంతకుముందే వద్దన్నావాయె! అందుచేత ఆరు వేల రూపాయలతో మాయమయ్యాను. నా ఇంగ్లండు ప్రయాణాన్ని గురించి సరోజకు తప్ప మరెవ్వరికీ తెలియదు. ఎవరికి తెలిసినా నేను ఊరి పొలిమేరకూడా దాటివుండను. అవిషయం నీకూ తెలుసు.

నా ఉత్తరాన్ని జూచి నువ్వు కొన్ని రోజులు ధుమధుమ లాడావనీ, కాని తరు వాత నే లివర్ పూల్ వెళ్ళినందుకు సంతో షించావనీ సరోజ నే ఏలూరొచ్చాక చెప్పింది. దేశంగాని దేశంలో నాకే మాత్రం ఏ కొఱతా లేకుండాజేశావు. అందుకు నీకు కృతజ్ఞుణ్ణి.

లివర్ పూల్ లో నాకప్పుడప్పు డనుపించేది, ఇదంతా నెల్లూరులోని సంఘటనవల్ల గదా అని! నిజమే, కారణమేమంటే నెల్లూరులో నా జీవితం సాఫీగా నడచివుంటే నా ఫారిన్ స్టడీ వాంఛ నెమ్మదిగా అంతరించి వుండేది. అందులో సందేహంలేదు. కాబట్టి నా అభివృద్ధికి రాధ పరోక్షంగా కారకురాలేమో!

సరి, ఆ విషయాలిప్పు డనవసరం.

మాపెళ్ళితర్వాత రాధ అలా హోటల్లో అకస్మాత్తుగా కనుపిస్తుందని నేను కలలో కూడా అనుకోలేదు. ఒక్కక్షణం ఆమె ఏమేంబాధలు పడివుంటుందో వూహించ బోయాను. నా ఊహాకందలేదు. అందు చేతనే ఆ క్షణంలో ఆమెను [illegible] టాను.

తన దుస్థితికి నేను కారకుడనని మనసులో అనుకొన్నదేమో తెలియదు. కానీ నేనామె నుండి దూషణగానీ, సత్కారాన్నిగానీ పొందలేదు.

నేనెంత తరచితరచి ప్రశ్నించినా తన జీవితగాథను చెప్పడానికి రాధ చాలాసేపటి వరకూ అంగీకరించలేదు. కానీ చెప్పడం ప్రారంభించాక, తన చరిత్రలో ఏ మాత్రమూ నాఎదుట దాచడానికి ప్రయత్నించలేదు.

నేను నెల్లూరునుండి వచ్చేశాక [illegible] ఆ అపవాదువల్ల చాలా బాధలు పడింది. చాలాకాలం వీధిలో తలెత్తుక తిరగలేక పోయింది.

"మాలిగే నక్కపైన తాటికాయ" అంటారు. అలాగే జరిగిపోయింది. మాలతి అంటే రాధ చిన్ననాటి స్నేహితురాలు హైదరాబాద్ నుంచి పుట్టింటి కొచ్చిందన్న విషయం తెలిసి, ఆమెను చూడాలనుకొని వాళ్ళ యింటి కెళ్ళింది రాధ. ఇల్లంతా బిక్కు, బిక్కుమంటూంటే మాలతి వాళ్లు లోపలెక్కడో వున్నారనుకొని వంటింటి వరకూ వెళ్ళింది రాధ. ఎక్కడా అలికిడి లేదు. ఇంతలో గళ్ళాలున్న వీధితలుపు గడియ పెట్టిన చప్పుడై వెనుదిరిగి చూసింది. మాలతి భర్త నారాయణరావు! నారాయణరావు రాధను సమీపించి చేయిపట్టుకొన్నాడు. కానీ రాధ ఒక్క విదల్పు విదిల్చి గబ, గబా వీధితలుపు తీసుకొని బయటి కొచ్చింది. ఎదురుగుండా మాలతీ, ఆమె[illegible] కారులోంచి దిగుతూ రాధను చూశారు. కానీ రాధ మాలతిని చూడనట్లుగా యింటికి వెళ్ళిపోయింది.

మాలతి ఆవలింపకుండానే ప్రేవు[illegible] లెక్కపెట్టగలదు. అటువంటిది గజగజ వణకిపోతూన్న నారాయణరావు నుండి గ్రహించడ మెంతసేపు! భర్తను నిలదీసి అడిగింది. నారాయణరావు జరిగిన విషయం చెప్పి తన తప్పు ఒప్పుకొన్నాడు.

మాలతికీ, రాధకూ ప్రాణస్నేహం. అనవసరంగా రాధ అప్పటికే నగుబాట్లపాలవు తూన్నదన్న విషయం మాలతికి తెలుసు. పెండ్లి కాకపోవడంచేతే యిలాంటి అవ[illegible] నాల పాలుకావలసొస్తోంది రాధ. [illegible] మంచి సంబంధం జూడండి. [illegible] వచ్చించే పూచీ నాది......ఎప్పుడూ లేని యిలాంటి బుద్ధి పుట్టిందే మీకు!...అంతే మీ ప్రవర్తనకు ప్రాయశ్చిత్తంగా పెళ్లి ఖర్చులు మనవి. ఏమంటారు?—అధికార స్వరంతో ప్రశ్నించి వుంటుంది మాలతి.

నీకూ తెలిసేవుంటుంది, నారాయణ[illegible]

(54-వ పేజీ చూడండి)

వైటోడెంట్
దంతక్రిములను సంహరించే పండ్లపొడి
శ్రీవత్స కెమికల్స్ & డ్రగ్స్
లిమిటెడ్. మద్రాసు-30.

రాధా మాలతీయము

(26-వ పేజీ తరువాయి)

రింగ్ వర్క్సు-దాని యజమాని యీ నారాయణరావు. అలాంటివాడికి డబ్బుకేమీ బాధపడడంగానీ, వెదుక్కోవలసిన అవసరంగానీ లేదాయె! అందుచేత భార్యమాటకు సై అన్నాడు. అంతే! రాధకూ ప్రకాశానికి వివాహం జరిగింది. ప్రకాశానికి వివాహానికి ముందుగానే రాధ చరిత్రంతా నారాయణరావు తెలియజేశాడు. ప్రకాశరావీ అర్థంలేని అనుమానాలను త్రోసి రాజన్నాడు.

ప్రకాశరావుకు నారాయణరావు వాళ్ళ కంపెనీలోనే విజయవాడ బ్రాంచిలో రెండొందల రూపాయల ఉద్యోగం. రాధ పెళ్ళవగానే యింటినమ్మేసి, అప్పులు దీర్చి మిగిలిన డబ్బుతో రాధతోబాటు అలుడి దగ్గరకెళ్ళింది. ఆమె తల్లి అక్కడ రోజులు చాలా సంతోషంగానే గడిచేవిట కానీ స్థలం మారడం, నీళ్ళు పడకపోవడం, ఎండలు, అసలే రోగిష్టిమనిషి—వీటివల్ల నాలుగు నెలలన్నా గడవకముందె కన్ను మూసింది రాధతల్లి.

ఒక సంవత్సరం వరకు రాధ జీవితం సాఫీగానే సాగింది. తర్వాత, తర్వాత ప్రకాశరావు రాధతో సుముఖంగా వ్యవహరించడం మానేశాడు. అలాగెంతో కాలం జరుగలేదు. రెండువారాలు మాత్రమే! అంతే ఒకనాడు ఆఫీసుకు వెళ్ళినవాడు మళ్ళి యింటికి తిరిగిరాలేదు. రెండుమూడ్రోజులలో తెలిసిపోయింది రాధకు—ఇక ప్రకాశరావు తనవంక జూడడని!...తన స్థితి నెవరితో జెప్పుకోగలదు? మాలతితో జెప్పుకుని మాత్రం కలిగే ప్రయోజన మేముంది?—అందుచేత ఆమె ఎవరికీ తనదుస్థితి తెలియజేయలేదు. అప్పటినుండి అంటే అప్పుడే ఎణ్ణాంనుండి ట్యూషన్సు చెప్పుకొంటు ఈ ఊరూ ఆవురు తిరుగుతూ కాలం గడుపుతోంది.

అప్పుడే నాలుగు నెలలనుండి మనవూళ్లో ట్యూషన్సు చెప్పుకొంటు ఆపల్లెలో కాలం గడుపుతోందిట. ఇది రాధ కథ.

రాధ జీవితంతో నాకు పరోక్ష సంబంధమున్నది.

నా ఉన్నతికి రాధ కారణమైతే, ఆమె దుర్గతికి నేను కారణమేమో!

కలవరపడు స్త్రీలకు

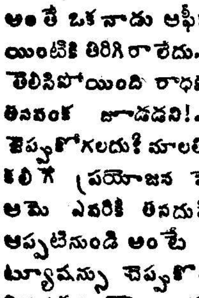

"కుమారి" మాత్రలు మరువకండి. మీ ఆరోగ్యం రక్షించును. చింతఅనవసరం

వెల (సాదా) రు. 3/-

(స్పెషల్) రు. 5/-

(ఎక్స్ట్రా స్పెషల్) 8/-

పోస్టేజిప్యాకింగు ప్రత్యేకం

P. DEVEE & CO. (A.P.) Calcutta-40

అందుచేతనే ఆమె కథ విన్నవెంటనే మిస్ట్రీకి విజయవాడకు పరుగుదీశాను. కానీ ఎన్ని విధాల ప్రయత్నించినా ప్రకాశరావు జాడ తెలియలేదు. అక్కడనుండి అలాగే నారాయణరావునూ, మాలతినీ కలుసుకొన్నాను. మాలతి అన్ని సహాయాలకూ సంసిద్ధంగావుంది. కానీ ఏ సమయంలో ఏం జరుగుతుందో ఎవరు చెప్పగలరు?—రాధను తన దగర ఉంచుకొన్నట్లయితే ఆమెకేమైనా జరిగితే, తను సహించలేదు.

అంటే ఇక రాధ జీవితం చుక్కానిలేని నావలా-ప్రతీ వ్యక్తికీ భయపడుతూ, అవమానాల పాలౌతూ ఒంటరిగా గడవాలన్న మాట!

రాధకు జీవితంపై అనురాగముండబట్టే ఇన్ని కష్టాలొచ్చినా నిలచివుంది. కొంద అటువంటి కష్టాల నెదుర్కోలేక తమ జీవితాలకు మంగళగీతాలు పాడుకొంటారు. కానీ రాధ అటువంటిది గాదు!

సుగంధాన్ని వెదజల్లవలసిన యీ వయసులో ఆమె వడిలిపోయిన లతలాగున్నది. ఆమె జీవిత గమ్యానికి ఎవరైనా సారధ్యం వహిస్తే...??

మొగలు వికసింపవచ్చు!... సువాసనలు గుబాళింపవచ్చు!!... ఆమె జీవితలత నవలు దొడుగవచ్చు!!!

అవును, ఆమె జీవితాన్ని తిరిగి పుష్పింపజేయాలి!

ఈ ఆశతోనే రాధ వద్దంటూన్నా వినకుండా ఏమైతే అయిందని రాధను హైదరాబాద్ తీసుకొచ్చాను. ఇప్పుడు నేను నారాయణ్ ఇంజనీరింగ్ వర్క్సులోనే జనరల్ మానేజర్ గా జాయినయ్యాను. ఐదువందల ఏభై జీతమూ, కారున్నూ!

మొన్నటివరకూ రాధ నాతోటే ఉంది. నిన్న ప్రొద్దున్న లేచి చూసేసరికి ఇంట్లో ఎక్కడా కనబడలేదు.

ఏమెందోనని నేను చాలా ఆతురతలో వున్నాను. ఈ సమయంలో మాలతి కారులో వచ్చింది.

'రాధకోసం వెదుకుతున్నారా? అవసరం లేదు. రాధ క్షేమంగావుంది'—లోపలికి వస్తూ అన్నది మాలతి.

'ఎక్కడ?' అడిగాను నేను.

'ఆ విషయం తర్వాత జెప్తాను. కానీ మీరంటె భయపడ్తోంది' నవ్వుతూ అన్నది మాలతి.

'ఎందుకూ?'

'మగవారనేమో...' ఆమె పరధ్యానంగా అంది.

'అంటే...!' భయసంభ్రమాలతో ప్రశ్నించాను.

'నేనొక్కటడుగుతాను చెప్పండి. రాధ మీదగరే వున్నటయితే కొన్నాళ్లకు రాధను మీరు వివాహం జేసుకొనేవారా?" ఆమె నాముఖంలోకి సూటిగా చూస్తూ ప్రశ్నించింది.

'అటువంటి ఆలోచన నాకులేదు.'

'పోనీ సరోజను మరచి పోయి వుండేవారా?'

'కలలో కూడా!'

'మీరు జరుగవంటున్నారు. కానీ యీ రెండూ జగుగుతాయని భయపడే రాధ నాదగ్గరకు వచ్చింది, తెల్లవారుఝామున. ఇప్పుడామె సురక్షితంగావుంది. ఇంక మీరు సరోజతో ఇక్కడ కాపురం పెట్టాలి. ఆవెంటనే మనముగ్గురం వరాన్వేషణ జరపాలి. ఇక వెళ్తాను'—ఇలాగంటూ కుర్చీలోంచి లేచి రెండడుగులువేసి మళ్ళి వెనక్కు దిరిగింది.

'మాడండి, అసలు విషయం చెప్పడం మరచాను. ఇంతవరకూ మీరింటికి ఉత్తరం వ్రాయలేదనుకుంటాను. వెంటనే యిదంతా వ్రాయండి. అంతేగాదు, మీబావగార్ని, అక్కగార్ని సరోజనూ బయలుదేరి వెంటనే ఒకసారిక్కడకు రమ్మని నేనాహ్వానిస్తున్నానని వ్రాయండి. ఏమంటారు?'—ఆమె నావద్ద వ్రాస్తానని వాగ్దానం తీసుకునిగాని ఇంటికి వెళ్లలేదు.

చిత్రమైన యువతి!

ఆమెతరపునా, నాతరపునా మిమ్మల్ని వెంటనె యిక్కడకు రమ్మని కోరుతున్నాను.

ఇప్పటికైనా నీవు నాపై కోపాలూ, మిరియాలూ నూరడం మానావనుకొంటున్నాను. వెంటనే బయలుదేరి వస్తారని ఎదురుజూస్తు,

మీ

కృష్ణమూర్తి.

ఉత్తరం ముడుస్తూంటే మధుసూదనరావు పెదవులపై అప్రయత్నంగా చిరునవ్వు ఒక్కక్షణం వెలిగి మరుక్షణంలో మాయమైంది.

'చూశారా! మీచెల్లెలప్పుడే పెట్టె సర్దుతోంది.' నవ్వుతూ అంది మధుసూదనరావు భార్య.

'లేదనయ్యోవ్, వది నిండాకే సర్దేసింది తనపెట్టె!'

'ఊఁ సరి, సరి. ముందుగా వంట ప్రయత్నం గానివ్వండి. ఈలోగా నేను బస్ స్టాండు వరకూ వెళ్ళొస్తాను' అనంటూ యీజీచెర్లోంచి లేచాడు మధుసూదనరావు.

★

నారసింహ లేహ్యము

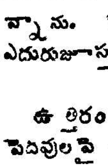

బంగారుతో చేరినది. మేహము, ఉక్కాక, నిస్సత్తువ వగైరా హరించి బలము రక్తవృద్ధి కల్గించును. 20 తు డబ్బి రు. 3-4-0. పోస్టేజిరు. 1-1-0

ఏ. ఏ. ఏ. అండ్ కంపెనీ ఆయుర్వేద వమాణం పెరిదేపి (PO) నెల్లూరుజిల్లా.